

...Về yêu hoa cúc

Tác giả : Áo Vàng , Blaise Pascal 70

- Tuấn Anh ơi, ra đây thêm lần nữa thôi!
- Encore? Maman, tụi con chưa xong game mà!

Tuy phàn nàn nhưng con bé cũng chạy ra. Tay vừa xỏ vào áo dài, cổ còn ngoái lại dạn vói vào trong với em:

- Thu Thu chờ chị! Không được ăn gian đi trước đó nhe !

Tôi ngắm công trình của mình từ sáng sớm, xem cũng tạm được...

- Okê, xong rồi đó bé con ơi. Đừng lâu bầu nữa. Đến khi mẹ sửa xong lại đòi mặc suốt ngày cho xem.

Con Tuấn Anh nhún vai, đưa tay lên trời tỏ vẻ chán chường, không trả lời mẹ, chạy vội vào phòng chơi đánh cờ tiếp với em. Cũng tội nghiệp con bé, từ lúc thức dậy đến giờ, chưa nghe mẹ nói đến chuyện ăn sáng, đã bị chạy ra chạy vào thử áo đến chóng mặt.

Sáng chủ nhật chồng tôi thường thức trễ. Con cái dậy sớm cũng chơi với nhau trong phòng. Từ ngày dọn về nhà mới, hai đứa được phòng riêng với giường hai tầng, con Thu Thu bớt mè nheo đòi ngủ với mẹ mỗi tối, mặc dù đã vào lớp hai tiểu học. Tôi luôn luôn có vài giờ rảnh rỗi cho riêng mình, khi thì nằm dài trong bồn nước lim dim ...ngủ tiếp hoặc chạy vài vòng cho khỏe người ở công viên trước nhà.

Trời hôm nay không có nắng, tôi lười biếng ra công viên nên ở nhà dọn dẹp áo quần. Đồ đạc từ hôm dọn nhà vẫn chưa xếp ra hết. Đồ mùa hè cất vào, soạn áo ấm cho mùa thu sắp đến....Bất ngờ tôi tìm thấy một bao giấy cũ gói ghém cẩn thận, chẳng biết cái gì trong đó mà sao không nhớ ra. Gỡ hết băng keo, mở ba lần giấy, ồ, chiếc áo dài nội hóa với những hoa cúc vàng.

Ngạc nhiên và thích thú! Chiếc áo dài vàng ngày nào của tôi đây mà! Tôi đã cất giữ rất kỹ ở đâu đó bấy lâu nay rồi hầu như không còn nhớ đến nữa. Ướm áo lên người, ngắm mình trong kiếng, tôi muốn rĩ ra cười. Terrible! cả chiếc áo dài không che nổi nửa thân hình! (thế mới biết mình càng ngày càng phát tướng).

Nhưng thấy vải áo cũng còn tốt, tôi chợt nghĩ tại sao mình không sửa lại cho con Tuấn Anh? Nó cũng bắt đầu trở mã rồi đó. Mười hai tuổi mà con bé đã cao gần bằng mẹ. Thế là bày ra cắt xén, rồi kêu gọi con thử vào thử ra cả chục lần. Thu Thu thấy mẹ lằng xằng với chị cũng vui cho được phần mình. Tôi liền trấn an con.

- Thế nào mẹ cũng may cho con kịp để rước đèn tháng tám mà.

"Đã yêu, yêu người anh cùng xóm..."

Nhà anh cách nhà tôi vài mái ngói. Sân thượng nhà anh thì cao, nhà tôi lại có một mảnh vườn sau rất thơ mộng. Bố tôi thường tự hào rằng ở Sài Gòn, cao ốc không thiếu, nhưng chẳng dễ gì kiếm được một mảnh vườn "thơ" giữa lòng phố. Sau những giờ tan sở, bố tôi chỉ quanh quẩn trong vườn với mấy khóm hồng, khóm cúc và các bụi tường vi. Tôi lằng xằng theo bố, chăm trà rót nước, xem chừng hiếu thảo lắm, thật ra động cơ thúc đẩy là cái bóng người thấp thoáng trên sân thượng xa xa kia.

Bố mẹ tôi khó lắm. Ông theo tây học nhưng tánh tình cổ hủ còn hơn nhà nho. Mẹ thì đúng mẫu người "xuất giá tòng phu". Nhớ lại hồi chị hai tôi thương anh Lâm, chị khóc biết bao nhiêu nước mắt để xin được lấy anh Lâm mà bố không cho, mẹ cũng đành chịu. Mới nghĩ đến đó tôi đã run rồi, nào đâu dám tính chuyện yêu đương. Thật tình tôi không "hư đốn" lắm đâu. Chỉ vì đối phương tài ba, tấn công tới tấp, quân ta mới lớn chưa biết đề phòng nên mới mười sáu tuổi đã mơ mộng yêu đương!!!

Anh lèo đèo theo tôi sáng chiều trên đường đến trường. Những ánh mắt nụ cười trao nhau...chẳng biết từ bao giờ, chúng tôi quen nhau... Tôi còn bé quá, tình yêu anh trân quý, để dành, chẳng dám rủ tôi hẹn hò, trốn học. Anh chỉ được phép nhớ nhung tôi, và vọng nhìn tà áo dài vàng của tôi mỗi ngày, rót nước pha trà cho bố bên khung vườn nhỏ để ca bài anh về yêu hoa cúc...

Chờ mãi đến năm vào đại học, tôi được làm người lớn, bố mẹ tôi cho phép có bạn trai. Tôi mới dám hiên ngang đem "người anh cùng xóm" về trình diện gia đình. Anh o bế bố tôi kỹ lắm. Những lúc ở cạnh bố, nhìn anh làm vẻ đạo mạo, hiền ngoan, tôi cười thầm, chắc ông già cho phép làm rể rồi đó.

Tháng tư 75, bố mẹ tôi gạt nước mắt đưa hai đứa tôi lên đường tìm tự do. Anh đã hứa với Mẹ anh sẽ yêu thương và bảo bọc tôi suốt đời vì chúng tôi đã yêu nhau từ năm tôi mười sáu...(chúa ơi! Phút cuối ông bà mới vỡ lẽ...)

Ra đi, tôi chỉ gói ghém đem theo được một chiếc áo dài vàng. Chân tình đó giúp chúng tôi vượt qua những đoạn đường thử thách, trưởng thành và tạo dựng tương lai trong sáng...Mười mấy năm qua vèo như nháy mắt. Với thời gian, người yêu ngày xưa của tôi chẳng còn chút lãng mạn nào như thuở đầu. Nhưng lao động giỏi, thay tã, pha sữa, rửa chén thì rất chì. Mặt mũi lúc nào cũng đầm chiêu, tính toán toán sao cho đủ tiền để "down" một căn nhà nho nhỏ...

Áo vàng!...Chắc anh hết thương em rồi!

- Thôi đi cô Hai, thơ thần với ca nhạc, có mà đối. Người ta bạn ăn bạn làm tối cả mặt, cô Hai cứ nhắc hoài cái thời kỳ bồ bịch, khổ quá đi.

Giờ này ông xếp tôi đã thức, bắt đầu la lối.

- Trời đất! Mới sáng sớm mà đã nghe may xanh xạch, ồn quá...Anh nói hoài với em, anh chúa ghét em may vá lúc anh ngủ.

- Còn sớm gì nữa ! Anh ngủ trễ quá, mẹ con em đói bụng hết rồi nè!

- Xạo quá! Sao em may này giờ không kêu đói. Có cả phê cho anh chưa?

- Xong rồi, xong rồi.

Tôi gói lại chiếc áo dài, định bụng sẽ dành cho chàng một sự ngạc nhiên. Cộng đồng người Việt ở đây mỗi năm đều tổ chức Rước Đèn Trung Thu cho trẻ em. Nhìn đám con nít đang xúm xít sắp hàng hai nối đuôi nhau, tay cầm những chiếc lồng đèn đủ kiểu, tôi cười sung sướng. Chẳng uống công một buổi sáng miệt mài với chiếc áo cũ cho con. Hôm nay Thu Thu xúng xính trong chiếc áo dài màu đỏ, đẹp không thua gì chị nó.

Chợt thấy bàn tay mình âm ẩm, anh đang nắm chặt tay tôi từ lúc nào, mắt nhìn theo đám nhỏ....

Tôi mỉm cười, có lẽ bây giờ anh mới tìm thấy lại hình ảnh áo vàng của ngày xưa rồi chăng?

Áo Vàng.
Mùa Thu 89